

[Ingeborg Refslund Thomsen.]

og vore hjem: spædbørnssygeplejersker, sundhedsplejersker, skolesygeplejersker, husmoderafløsere. Hjemmesygeplejen er en gammel institution, vel anset og påskønnet, siger vi alle; derfor er tiden i høj grad inde til, at der skabes fastere rammer for arbejdet og større tryghed og arbejdsglæde for den enkelte. Det fremtræder nu klarere, at kommunerne har en pligt til at sætte i gang, skære distrikterne til, således at sygeplejerskens arbejdsdag bedre kan udnyttes, eventuelt skaffe hende en bil, hvis det er nødvendigt, for at hun skal kunne bestride et større arbejdsområde. I mange sogne var det hidtil forbeholdt en kreds af foreningsmedlemmer, der betalte et årligt kontingent, at få hjælp i sygdomstilfælde. Ifølge dette lovforslag kan ingen, der virkelig er syg, afvises; de mere velstillede må blot være villige til at yde en passende betaling. En rationel tilrettelagt sygepleje i hjemmene vil kunne aflaste sygehusene, og det er vi alle dybt interesserede i. Fordelingen af udgifterne er der vist ikke meget at sige til.

Jeg overværede engang lige efter genforeningen en stor fest i Centralforeningen af Hjemmesygeplejersker i Danmark. Jeg har aldrig kunnet glemme en ældre sygeplejerske, der stod op og takkede så smukt, fordi hun havde haft et rigt liv og vundet så mange venner i sin gerning. Nu skulle hun trække sig tilbage med en årlig pension på 700 kr. — men det vil vi nu ikke tale om i aften, sagde hun. Der er gået en menneskealder siden.

Den nu foreslåede pensionsordning opfylder ikke helt ønskerne — alle vil jo gerne sikre sig en tjenestemandsalderdom — men den betyder et skridt fremad, og så må vi jo se nærmere på sagen i et udvalg.

Det er mit parti og mig en glæde, at denne lovgivning nu fremmes, thi samfundet står i gæld til mange uselviske og veltjente hjemmesygeplejersker, og det er i samfundets interesse, at vi nu tilrettelægger vilkårene sådan, at der stadig vil være

kvinder, som føler kaldet til at tage denne gerning op. Engang var jo mentaliteten sådan, at den, der følte et kald, ikke samtidig måtte tænke på penge og vente trygge økonomiske kår. Mit parti vil gerne medvirke til dette lovforslags fremme.

Petra Petersen: Jeg kan også tilsige min gruppes velvillige medvirken til gennemførelse af et lovforslag om hjemmesygepleje. Jeg skal ikke gennemgå hjemmesygeplejens historie — der har jo været sagt en del herom i dag — men jeg synes, det må slås fast, at hjemmesygeplejen er af den allerstørste betydning for befolkningen både i by og på land. Vi er i min gruppe meget glade for det foreliggende lovforslag, bl. a. fordi det foreslår, at alle kommuner skal drage omsorg for en forsvarlig hjemmesygepleje inden for kommunens område. Det er rigtigt, som det er sagt, at der stadig væk er store pletter i landet, hvor man ikke kender hjemmesygeplejen.

Vi har i dag her i salen fået en henvendelse fra Centralforeningen af Hjemmesygeplejeforeninger i Danmark; denne henvendelse stammer fra foreningens møde i juni måned i år, og det kan siges at være lidt sent, vi har fået den. Man gør i denne henvendelse opmærksom på noget meget vigtigt, nemlig at sygeplejens udbredelse er stagneret, fordi man har afventet fremkomsten af dette lovforslag. Når man har ventet på lovforslaget, var det, fordi man ville se, hvad en lov ville kræve af kommunerne, af sygekasserne og af hjemmesygeplejeforeningerne, bl. a. hvilke økonomiske krav der ville blive stillet til de forskellige instanser.

Gennem samtaler, jeg har haft med folk fra hjemmesygeplejen og fra sygekasserne, har jeg erfaret, at man havde ventet et lovforslag med direkte statsstøtte til sygeplejerskernes transportudgifter. Det lovforslag, som her foreligger, giver jo ikke tilfald om en sådan statsstøtte; selv med forhøjelsen af refusionsbeløbet fra 1 kr. 35 øre til 2 kr. 50 øre pr. indbygger — og i tilfælde